

T.C.
YARGITAY

. Ceza Genel Kurulu

Esas No: 2012/14-1397

Karar No: 2013/265

Karar Tarihi: 28-05-2013

IRZA GEÇME SUÇUNA TE EBBÜS - YARGITAY CUMHUR YET
BA SAVCILILIĞI T RAZI - KAYIN HISIMLI İNİN KENDİNİ MEYDANA
GETİREN EVLİLİĞİN SONA ERMESİYLE ORTADAN KALKMAYACA İ -
SANIK HAKKINDA TÜRK CEZA KANUNUNUN UYGULANMASINDA
SABETSİZLİK BULUNMADI İ - T RAZIN REDDİ

ÖZET: Medeni Kanun'un maddesindeki, ekindeki açık düzenleme ile bu hükmün TCK açısından uygulanmayacağına ilişkin herhangi bir kanuni düzenlemenin olmaması karşısında, kayın hısımlı bir kişi, kendisini meydana getiren evliliğin sona ermesi ile ortadan kalkmayacağından, suç tarihinde o lunun eski eşi, yani eski gelini olan müdahile karısını öldürdüğü cinsel saldırı suçuna te ebbüsten dolayı sanık hakkında TCK'nun maddesinin uygulanmasında bir isabetsizlik bulunmamaktadır. Bu itibarla, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı itirazının reddine karar verilmelidir. (4721 S. K. m. 18, 129) (5237 S. K. m. 2, 35, 61, 62, 102, 227, 229) (765 S. K. m. 59, 61, 416, 417, 448, 449, 457) (5320 S. K. m. 8) (5271 S. K. m. 308) (743 S. K. m. 18) (YCGK. 03.06.2008 T. 2008/5-56 E. 2008/156 K.) (1. CD. 14.03.1995 T. 1994/4379 E. 1995/635 K.)

Dava: Zorla ırza geçme suçuna te ebbüsten sanığın 765 sayılı TCK'nun 416/1, 61/1, 417 ve 59. maddeleri uyarınca 2 sene 11 ay ağır hapis cezasıyla cezalandırılmasına ilişkin, Zonguldak 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nce verilen 16.09.2004 gün ve 246-172 sayılı hüküm sanık tarafından temyiz edilmiş, 5320 Sayılı Kanunun 8/2. maddesi uyarınca Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığıınca 11.10.2005 gün ve 202750 sayılı ile lehe kanun değiştirilmesinin yapılması amacıyla dosya mahalline iade edilmiştir.

Yapılan lehe kanun değiştirilmesinin sonucunda sanığın 5237 sayılı TCK'nun 102/2, 102/3-c, 35/2 ve 62. maddeleri uyarınca 2 yıl 2 ay 7 gün hapis cezası ile cezalandırılmasına ilişkin, Zonguldak 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nce verilen 07.03.2006 gün ve 246-172 sayılı hükmün sanık müdafii tarafından temyiz edilmesi üzerine dosyayı inceleyen Yargıtay 14. Ceza Dairesi'nce 20.02.2012 gün ve 1395-1857 sayılı ile;

1. maddesinin uygulanmaması, Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun 03.06.2008 gün ve 2008/5-56 Esas, 2008/156 Karar sayılı kararında açıklandı ki üzere 53. maddede belirtilen hak yoksunluklarının hapis cezasına mahkumiyetinin kanuni sonucu olarak ve infaz aşamasında nazara alınması mümkün görülüyor. Ünden, bu husus bozma nedeni sayılmamıştır.

Mağdure ile sanığın oğlu M.'in 15.09.2003 tarihinde bozandıkları alınan nüfus kayıt örneğinden anlaşılmakta ise de, 4721 sayılı Türk Medeni Kanunu'nun 18/1-2. maddesi uyarınca, sanık ile mağdure arasındaki kayın hısımlı bir kişi bozmayla ortadan kalkmadığından tebliğnamedeki bozma isteyen düşünceyi tirak edilmemiştir. ele tirisisi ve açıklamasıyla onanmasına karar verilmiştir.

Yargıtay C.Ba savcılığı ise 12.06.2012 gün ve 107723 sayılı ile;

3-c maddesinin sanık hakkında uygulanmasının gerekip gerekmediğine ilişkinidir.

Sanık, cinsel saldırıya kalkışmak eylemini o lunun bozandığı ekinde karısını yani eski gelinine karşı işlemiştir.

TCK'nun 102/3-c maddesine göre cinsel saldırı suçunun üçüncü derece dahil kan veya kayın hısımlı bir

ili kisi içinde bulunan bir ki iye kar ı> i lenmesi halinde artırım öngörümü tür.

Maddede düzenlenen kayın hısımlı ının belirlenmesinde Medeni Kanun hükümlerinden yardımcı hüküm olarak yararlanılmasının gereklili i tartışılmaz olarak doktrin ve uygulamada kabul edilmektedir.

Türk Medeni Kanunu'nun ba lı ını ta ıyan 18. maddesinde

Kayın hısımlı ı, kendisini meydana getiren evlili in sona ermesiyle ortadan kalkmaz> denilmi , yine ba lı ıyla düzenlenen 129. maddesinin 2. bendinde evlenme yasaktır hükmü getirilmi tir.

Uyu mazlı ımız açısından sorun belirtilen TMK'nun 18/2. maddesi düzenlemesinin TCK yönünden uygulanmasının mümkün olup olmadığı noktasında toplanmaktadır.

TCK'nun ba lıklı 7. maddesinin 2. bendine göre de kanunda açıkça yazılmı olmadıkça cezalar ne artırılabilir, ne eksiltilebilir, ne de de i tirilebilir.

Bu madde açısından da bakıldı ında TCK'nun 102/3-c maddesinde kayın hısımlı ı bir artırım nedeni olarak düzenlenmi ise de sona eren kayın hısımlı ı buna dahil edilmemi tir. Bu halin de artırım nedeni olarak uygulanabilmesi için açıkça, kesin ve yorum gerektirmeyecek ekilde, yasa metninde bulunması gerekir. Aksi kabul ve uygulama tarzı hem TCK'nun yukarıda ifade edilen 61/7. maddesi düzenlemesine hem de geni letici yorum ve kıyas yasaklarına dair evrensel hukuk kurallarına aykırılık olu turur.

TMK'nun 18. maddesi düzenlemesini, 129. maddesi hükmü de nazara alınarak ancak kendi sistemati i içerisinde anlamlandırmak ve insicamı kuran ve tamamlayan bir hüküm olarak de erlendirmek gerekir görü üyle itiraz kanun yoluna ba vurarak, özel daire onama kararının kaldırılmasına ve yerel mahkeme hükmünün bozulmasına karar verilmesi isteminde bulunmu tur.

CMK'nun 308. maddesi uyarınca inceleme yapan Yargıtay 14. Ceza Dairesi'nce 08.10.2012 gün ve 11825-9605 sayı ile, itirazın yerinde görülmedi inden bahisle yargıtay birinci ba kanlı ına gönderilen dosya, Ceza Genel Kurulu'nca de erlendirilmi ve açıklanan gerekçelerle karara ba lanmı tir.

Karar: Özel daire ile Yargıtay Cumhuriyet Ba savcılı ı arasında olu an ve Ceza Genel Kurulu'nca çözümlenmesi gereken uyu mazlık; kayın hısımlı ının, evlili in sona ermesiyle ortadan kalkıp kalkmayacağı ve buna ba lı olarak sanık hakkında 5237 sayılı TCK'nun 102/3-c maddesinin uygulanmasının isabetli olup olmadığı ının belirlenmesine ili kindir.

ncelenen dosya içeri inden;

Sanı ın, öz o lu olan M.'den bo anan, ancak aynı evde birlikte ya amaya devam eden eski gelini müdahil T'nin olay günü arkasından tutarak; dedi i, müdahilin sanı ı itekleyerek elinden kurtuldu u, sanı ın bunun üzerine müdahile vurdu u, müdahilin de evden kaçarak telefonla jandarmaya haber verdi i, müdahilin, sanı ın o lu M. ile 16.08.1996 tarihinde evlendi i, 15.09.2003 tarihinde ise resmen bo andıkları anla ılmaktadır.

5237 sayılı TCK'nda sanıkla ma dur arasında kayın hısımlı ının bulunması, bazı hallerde daha a ır ceza verilmesini gerektiren nitelikli hal olarak düzenlenmi tir. Bu kapsamda;

1-) 102/3-c maddesinde; cinsel saldırı suçunun kayın hısımlı ı ili kisi içinde bulunan bir ki iye kar ı i lenmesi,

2-) 227/5. maddesinde fuhı suçunun kayın üstsoy tarafından i lenmesi,

3-) 229/2. maddesinde ise, dilencilik suçunda kayın hısımlarının araç olarak kullanılması,

Hallerinde verilecek cezanın yan oranında artırılaca ı hükme ba lanmı tir.

Kayın hısımlı ı bazı hallerde de ahsi cezasızlık sebebi veya daha az ceza verilmesini gerektiren bir hal olarak TCK'nda düzenlenmi tir. Bu ba lamda;

1-) 167. maddesinde, hırsızlık, mala zarar verme, hakkı olmayan yere tecavüz, güveni kötüye kullanma, bedelsiz senedi kullanma, dolandırıcılık hileli iflas kar ılıksız yararlanma suçlarında, bu suçların kayın hısımlarından birinin zararına olarak i lenmesi halinde, ilgili akraba hakkında cezaya hükmolunmayaca ı, ikinci derecede kayın hısımlarının zararına olarak i lenmesi halinde ise ilgili akraba hakkında ikayet üzerine verilecek cezanın yansı oranında indirilece i,

2-) 245/4 maddesinde, banka veya kredi kartlarının kötüye kullanılması suçunun kayın üstsoy veya altsoy hısımlarından birinin zararına olarak i lenmesi halinde, ilgili akraba hakkında cezaya hükmolunmayaca ı,

Düzenleme altına alınmı tir.

01.01.2002 günü yürürlü e giren 4721 sayılı Medeni Kanunumuzun 18. maddesinin 1. fıkrasında kayın hısımlı ı; ekinde tanımlanmı , aynı maddenin 2. fıkrasında da 743 sayılı Medeni Kanunumuzun yine 18/2. maddesinde yer alan; biçimindeki hükmü ekinde aynen korunmu tur.

4721 sayılı Medeni Kanunumuzun ba lıklı 129. maddesinde de; evlenmenin yasak oldu u hükmü getirilmı tir. Böylece, kanun koyucu tarafından toplumda kayın hısımlı ına verilen de er önemli görülmü ve kayın hısımlı ının bo anma ile sona ermeyece i açıkça düzenlenmi , hatta evlenme sona ermi olsa bile belirli derecedeki kayın hısımları ile evlenme yasa ı getirilmı tir.

765 sayılı TCK'nun yürürlükte bulundu u dönemde kayın hısımlı ının, kendisini meydana getiren evlili in sona ermesiyle ortadan kalkıp kalkmayaca ı konusunda yargısal kararlarda istikrarlı bir uygulama yerle memi , CGK'nun 11.02.1974 gün ve 505-90 sayılı kararında; 1. maddesindeki artırımın uygulanamayaca ı, 743 sayılı Medeni Kanun'un 18. maddesinde ancak aile arasındaki ba ların devamının temini bakımından bir düzenleme getirildi i ve bu hususun Ceza Kanunu yönünden cezayı artına bir sebep olamayaca ı> kabul edilmi tir. Ö retide de, bu konuda fikir birli i olu mamı ve kar ı görü lerin yanında 743 sayılı Medeni Kanun'un 18/2. maddesi hükmünün Ceza Kanunu bakımından farklı yorumlanamayaca ı dü ünceleri de dile getirilmı tir.

Kan ve kayın hısımlı ı kavranılan, tıpkı mülkiyet, zilyetlik, payda lık veya elbirli i mülkiyeti, ta ınır ve ta ınmaz mal, evlenme, hak vb. birçok kavram gibi TCK'nda tamamlanmamı tir. Kanun koyucu tarafından TCK'nda yer alan suçlar açısından bu kavramların ilgili kanunlardaki tanımlamalar dı ında anla ılması ve sonuç do urmasının istenmesi halinde istisnai düzenleme getirilmesi mümkün iken, bunun tercih edilmedi i göz önüne alındı ında, TCK'nda yer alan bu kavramların, aksine özel bir düzenleme bulunmadı ı sürece ilgili kanunlardaki tanımlara göre anla ılması ve uygulanması gerekti i kabul edilmelidir. Aksinin kabulü halinde, TCK'nda tanımlanmayan bazı kavramlar, TCK açısından da ilgili kanunlardaki tanımlan do rultusunda anla ılıp uygulanırken, bazı kavramların ise TCK açısından ilgili kanunlarındaki tanımlama dı ında anla ılması ve uygulanması gerekti inin kabulü sonucuna ula ılır ki, bunun hiçbir kanuni dayana ı olmadı ı gibi, kanun koyucunun iradesine aykırı olaca ı da izahtan varestedir.

Bu açıklamalar ı ı ında uyu mazlık konusu de erlendirildi inde;

4721 sayılı Medeni Kanun'un 18/2. maddesindeki, ekindeki açık düzenleme ile bu hükmün TCK açısından uygulanmayaca ına ili kin herhangi bir kanuni düzenlemenin olmaması kar ısında, kayın hısımlı ı ili kisi, kendisini meydana getiren evlili in sona ermesi ile ortadan kalkmayaca ından, suç tarihinde o lunun eski e i, yani eski gelini olan müdahile kar ı i ledi i cinsel saldırı suçuna te ebbüsten dolayı sanık hakkında 5237 sayılı TCK'nun 102/3-c maddesinin uygulanmasında bir isabetsizlik bulunmamaktadır.

Bu itibarla, Yargıtay Cumhuriyet Ba savcılı ı itirazının reddine karar verilmelidir.

Ço unluk görü üne katılmayan Genel Kurul Üyesi M.M.K.; den bo anmı olan gelini ma dure T. ile aynı çatı altında oturdukları sırada, olay günü ma durenin arkasından tutarak deyip cinsel saldırıda bulundu u dosya içeri inden anla ılmı tır.

Yüksek 14. Ceza Dairesi ile Yüksek Yargıtay C.Ba savcılı ı arasındaki anla mazlık u ekildedir. Sanık kayınpeder, gelinine kar ı cinsel saldırı suçunu i ledi i sırada, sanı ın o lu olan M. ise e inden bo anmı , evlilik ba ı sona ermi tir. Bu durum kar ısında gelinle-sanık kayınpeder arasındaki kayın hısımlılı ın sona erip ermedi i, sanık hakkında 102. maddenin 3/c fıkrasının uygulanıp uygulanmayaca ı sorunundan ibarettir.

Bu olaya dört açıdan bakmamız gerekmektedir.

1- Medeni Kanun'un 18/2. fıkrası kıyas yolu ile Ceza Kanunu'na uygulanabilir mi? sorunu.

5237 Sayılı Yasanın 2. maddesi aynen öyledir:

- 1) Kanunun açıkça suç saymadı ı bir fiil için kimseye ceza verilemez ve güvenlik tedbirleri uygulanamaz. Kanunda yazılı cezalardan ve güvenlik tedbirlerinden ba ka bir ceza ve güvenlik tedbirine hükmolunamaz.
- 2) darenin düzenleyici i lemleriyle suç ve ceza konulamaz.
- 3) Kanunların suç ve ceza içeren hükümlerinin uygulamasında kıyas yapılamaz. Suç ve ceza içeren hükümler, kıyasa yol açacak biçimde geni yorumlanamaz> eklindedir.

Madde metninden anla ıldı ı gibi dört adet ilke mevcuttur.

a- Kanunun açıkça suç saymadı ı bir fiil için kimseye ceza verilemez.

b- Kanunda yazılı ceza ve güvenlik tedbirlerinden ba ka ceza verilemez.

c- Ceza içeren hükümlerde kıyas yasa ı.

d- Geni letici yorum yasa ı.

Medeni Hukuk uygulamasında kanunda bulunan bo lukları doldurma, bu bo luklarla ilgili olarak hukuk kuralı koyma hususunda hakime yetki verilmi tir. Buna kar ılıklı, Ceza Hukukunda hakime böyle bir yetki verilmemi tir. Hakim bu bo lukları doldurarak ve kanundaki eksiklikleri kıyas yolu ile tamamlayarak sanı ı mahkum etme yetkisi bulunmamaktadır.

Kanun koyucular, Ceza Hukuku açısından, hakime sadece kanun koyucunun çıkardı ı madde metnini okuyup yorum yapma yetkisi verilmi tir. Hakime verilen bu yorum yetkisi kıyas gibi geni bir yorum anlamında de ildir. Bu yorum sadece bir kanun metninin anlamını, kanun koyucunun gerçek iradesini ortaya çıkarmaktan ibarettir.

5237 Sayılı Yasanın 2. maddesi bu amaçla kıyas yasa ı ve geni letici yorum yasa ı ilkelerini ortaya koymu tur. Kanunun açıkça suç olarak tanımlanmadı ı bir fiilden dolayı ba ka kanunlara dayanarak kıyas yolu ile veya geni letici yorum yolu ile yeni bir suç ihdası usulü kabul edilmemi tir.

Bu nedenle Medeni Kanun'la Ceza Kanunu'nu karı tırmamak gerekir. Kanunsuz suç ve ceza olmaz, suçların tarif edilmesi ve ceza miktarlarını bildirme yetkisi TBMM'ne aittir. Bu yasama görevi, hakime veya ba ka bir kuruma devredilemez. Yine 5237 Sayılı Yasanın 61. maddesinin 10. fıkrası da aynen

öyledir; eklindedir.

Ceza Kanunu'ndaki evlilik ve kayın hısımlılı ı nikahla do ar bo anma ile sona erer. Kanun koyucu bo anmaya ra men üçüncü dereceye kadar kayın hısımlılı ı ili kisi içinde olanlar için ayrı bir madde ihdas etmi olsa idi, ancak bu ekilde cezalandırabilirdik. Ceza Kanunu'nda açık bir madde bulunmadıkça, mahkeme kararıyla sona eren bir evlili i, kıyas veya geni letici bir yorumla, evlilik sona erse bile Medeni Kanun'un 18/2. maddesi gerekçe yapıлып, kıyas veya geni letici yorumla sanı ın cezasını arttıramayız. Bu hal 5237 Sayılı Yasanın 2. maddesinin 3. fıkrasına ve aynı ekilde 61. maddenin 10. fıkrasına aykırıdır.

A HM'deki Ba kaya ve Okçuo lu davasında, Okçuo lu yayınevini sahibi oldu u halde Terörle Mücadele Kanunu'nun 8. maddesinin 1 ve 2. fıkraları gere ince yazı i leri müdürü gibi mahkum edilmi tir. Ancak ilgili kanununda için öngörülen hapis cezasının geni letilerek de uygulanması AİHS. 7. maddesine aykırı bulunmu tur.

2- 5237 Sayılı Yasanın 102. maddesinin 3. fıkrası açısından olaya baktı ımızda:

Kanunun madde metni aynen öyledir: Üçüncü derece dahil kan veya kayın hısımlılı ı ili kisi içinde bulunan bir ki iye kar ı i lenmesi halinde yukarıdaki fıkralara göre verilen cezalar yan oranında arttırılır.>

Kanun koyucu hakimlere sadece kanun maddesini okuyup o madde metnini yorumlama yetkisi vermi tir. Hakim gözü ile kanun maddesini okudu umuzda, bent içeri ine göre sadece kayın hısımlılı ı ili kisinin taraflar açısından nikahın kıyılması ile do ar ve ayrıca tarafların suçun i lendi i tarihte evlili in devam etmesi (kayın hısımlılı ın devam etmesi) gerekti ini ve hısımlılı ın sona ermemi olması yani suç tarihinde evlilik akdinin devam etmesi gerekti i belirtilmi tir.

Kanunun metnini, ancak bu ekilde yorumlayabiliriz. Evlilik akdi sona erse bile Medeni Kanun'un 18/2. maddesini kıyas veya geni letici bir yorumla Ceza Kanununun mevcut olmayan bir maddesinin yerine gerekçe yapamayız. Çünkü Medeni Kanun'un bu maddesi birinci derece kayın tıslımlıların evlenmelerinin önlenmesi içindir. 2 ve 3. derece kayın hısımlılara amil de ildir.

Suçun i lendi i tarihte, kayın hısımlılı ını do uran evlilik, bo anma ile sona ermi se, bu takdirde tarafların artık kayın hısımlılı ı ili kisi içinde bulunmadıkları anla ıldı ından arttırıcı maddenin uygulanmaması gerekir.

Medeni Kanun'un 18/2. maddesi aynen öyledir; denilmi se de, bu madde birinci derece kayın hısımlılar açısından geçerlidir. Bu fıkranın amacı evlilik sona erse bile e llerden birinin di erinin ana babasıyla evlenmesinin önlenmesi amacı ile Medeni Kanun'a konan bir maddedir. Bu fıkra Ceza Kanunu açısından 3. dereceye kadar kıyas yolu ile veya geni letici bir yorumla uygulanamaz. Böyle bir uygulama yapılabilmesi için kanun koyucular tarafından Ceza Kanunu'na bir madde eklenmesi gerekmektedir. Uygulamada böyle bir madde bulunmamaktadır.

3- Evlilik akdinin sona ermesinin neticeleri:

Evlilik ölüm ile sona erdi ine göre, Ceza Hukuku açısından evlilikle do an kayın hısımlılı ın da ölümle sona ermesi gerekmektedir. Ancak Medeni Kanun açısından açık hüküm bulundu undan, ölüm gerçekleş se bile birinci derece kayın hısımlılarla evlili i önlemek için birinci derece kayın hısımlılık devam eder. Evlilik ölümle sona erse bile birinci derece kayın hısımlılarla yapılan evlilik geçersizdir. Ancak ikinci ve üçüncü derece kayın hısımlılarla evlenmek mümkündür.

Toplumumuzda evli olan bir erkek öldü ünde, ölenin hanımı kayın biraderi ile evlenebilir. (2. derece kayın hısımlı) Kocasının amcası ile dayısı ile evlenebilir. (3. derece kayın hısımlı) Aynı ekilde bir erke in e i öldü ünde baldızı ile evlenebilir. (2. derece) Erkek, ölen e inin halası veya teyzesi ile evlenebilir. Bu ki iler erke in 3. derece kayın hısımlıdır. Ölümle evlilik akdi sona erdi inden, bunlar açısından kayın hısımlılık da sona ermektedir.

Bu nedenle, ölüm sonucu 2 ve 3. derece kayın hısımla yapılan evlilik toplumda normal kar ılındı ı halde, aynı ki ilere cinsel saldırıda bulunmaları halinde, ölümle kayın hısımlılık sona ermedi inden bahisle cezanın arttırılması mantık kurallarına ters dü mektedir. Çünkü kayın hısımlılı ını yaratan evlilik akdidir. Evlilik akdi ölümle ortadan kalktı ında hısımlılıkta ortadan kalkmalıdır.

4- 765 Sayılı Yasanın 448. maddesi aynen öyledir; . 449. maddesinin 1. fıkrası ise u ekildedir; . Herhangi bir ki inin öldürülmesi halinde 24 yıl hapis cezası verildi i halde kayınbaba veya kaynana öldürülmesi halinde müebbet hapis cezası öngörülmekte idi.

1. CD.'nin 14.03.1995 tarih ve 5045 E. 635 sayılı kararı aynen öyledir: 1. maddesiyle hüküm tesisi bozmayı gerektirmi tir>.

2. CD.'nin 12.04.1984 gün ve 3579 E. - 4013 K; 1'inci maddesi delaletiyle 457/1. maddesi uyarınca arttırmaya tabi tutulması, bozmayı gerektirmi tir>.

Bu örnek kararlardan anla ıldı ı gibi, bo anma veya ölümle karı-koca arasındaki evlilik Ceza Hukuku açısından sona ermektedir. Aynı ekilde, bu evlilikten do an kayın hısımlılı ı da Ceza Kanunu yönünden sona ermelidir. E ler arasında bo anma kararı verilip kesinle mesi ile bu e ler Ceza Kanunu yönünden karı koca sayılmazlar. E ler hakkında arttırıcı nedeni uygulayabilmemiz için aile nüfus tablosuna göre evli bulunmaları gerekmektedir.

Tüm bu açıklamalar ve eski örnek kararlardan anla ıldı ı gibi Medeni Kanun'un 18. maddesinin 2. fıkrası aile arasındaki 1. derece hukuksal ba ların sürdürülmesine yönelik olup, Ceza Kanunu yönünden ba layıcı bir özelli i bulunmamaktadır. Bu hali ile cezada artırım nedeni sayılamayaca ından Yargıtay C.Ba savcılı ının itirazının kabulü ile Yüksek 14. Ceza Dairesi'nin kararının bozulması görü ünde oldu umdan, Sayın Ço unlu un görü üne katılmamaktayım dü üncesiyle,

Ço unluk görü üne katılmayan be genel kurul üyesi de; benzer dü üncelerle itirazın kabulü gerekti i yönünde kar ı oy kullanmı lardır.

Sonuç: Açıklanan nedenlerle;

1- Yargıtay Cumhuriyet Ba savcılı ı itirazının REDD NE,

2- Dosyanın, mahalline gönderilmek üzere Yargıtay Cumhuriyet Ba savcılı ına TEVDÜNE, 28.05.2013 günü yapılan müzakerede oyçoklu uyla karar verildi. (⌘)